

Lukijoilta

Oppivelvollisuuden pidentäminen ei ole ratkaisu

Turun Sanomat

29.06. 03.00 5 kommenttia

Opetusministeri Li Andersson toi esille näkökantoja hallituksen voimakkaasti ajamaan oppivelvollisuuden uudistamiseen (TS 24.6.), jossa on tarkoitus nostaa oppivelvollisuusikä nykyisestä 16 ikävuodesta 18 ikävuoteen.

Oppivelvollisuuden pidentämistä perustellaan muun muassa sillä, että tällä hetkellä ilman toisen asteen tutkintoa jää noin 15 prosenttia ikäluokasta. Ilman ammatillista tutkintoa nuoren on vaikea työllistyä. Lausuntokierroksella ollut hallituksen esitys on kuitenkin saanut osakseen paljon kritiikkiä eri tahoilta, kuten monilta kansanedustajilta sekä lukuisilta kasvatus- ja opetusalan ammattilaisilta ja tutkijoilta.

Näen ristiriitaisena oppivelvollisuusiän nostamisen 18 ikävuoteen, koska toisen asteen tutkinnon suorittaminen kestää vähintään kolme vuotta. Oma riskinsä on siinä, että nuori jättää opiskelun kuitenkin kesken täytettyään 18 vuotta.

Opetusministeri Andersson esittää, että samaan aikaan oppivelvollisuuden pidentämisen kanssa on tarkoitus panostaa varhaiskasvatukseen, perusopetukseen ja ammatilliseen koulutukseen. Hyvä niin, mutta mitä tämä käytännössä tarkoittaa? Mitkä ovat ne konkreettiset keinot, jotka ehkäisevät koulupudokkuutta ja syrjäytymistä?

Oppivelvollisuuden mekaaninen pidentäminen ei ratkaise ongelmia. Toisella asteella on haasteellista korjata aikaisemmin syntyneitä puutteita. Jo perusopetuksen alakouluissa on oppilaita, jotka ovat vaarassa syrjäytyä. Tästä yhtenä oireiluna on muun muassa koulupinnaus, joka tulisi saada mahdollisimman varhaisessa vaiheessa pysäytettyä.

Koulua käymättömien lasten ja nuorten määrä on viime aikoina lisääntynyt huolestuttavasti kaikista vanhempien, koulun, sosiaalitoimen sekä lasten- ja nuorisopsykiatrian keinoista huolimatta. Yleensä näillä nuorilla ei ole motivaatiota ja kiinnostusta opiskeluun, ja omat ongelmat tuntuvat ylitsepääsemättömän isoilta.

Jo perusopetuksen alakouluissa on oppilaita, jotka ovat vaarassa syrjäytyä. Tästä yhtenä oireiluna on koulupinnaus, joka tulisi saada pysäytettyä.

Tutkimusten mukaan on hyödyllistä tukea vahvasti lapsen varhaisia kasvuvuosia ja alakouluvaihetta. Perheiden tukemista jo neuvolavaiheessa tulee edelleen kehittää. Varhaiskasvatuksessa ja perusopetuksessa ammattilaisilla tulee olla aikaa ja mahdollisuus vielä tehokkaammin huomioida lasten ja nuorten tarpeet.

Arjen työssä tarvitaan aikaa kuunnella lasta tai nuorta, tukea häntä ja vahvistaa hänen itseluottamustaan ja itsetuntoaan. Riskiryhmään kuuluvat lapset kyllä osataan tunnistaa hyvin, mutta valitettavasti aina ei ole käytettävissä konkreettisia keinoja vahvaan puuttumiseen ja tukemiseen. Tässä tarvitaan selkeä muutos parempaan.

Kunnissa tulee olla tarjolla myös vaihtoehtoisia koulutuspolkuja, joissa lähtökohtana on lapsen etu. Rahaa tarvitaan lisää, jotta voidaan palkata enemmän kasvatus- ja opetusalan ammattilaisia varhaiskasvatukseen, perusopetukseen ja toiselle asteelle; lisää erityisopettajia, koulukuraattoreita, koulunkäynninohjaajia, psykiatrisia sairaanhoitajia sekä kasvatusohjaajia.

Lasten ja nuorten sisäinen paha olo näkyy muun muassa mielenterveysongelmina. Tehokkaamman avun saamiseksi tulee säätää laki lasten ja nuorten terapiatakuusta, jota kokoomus on jo pitkään esittänyt.

On hyvä, että hallitus haluaa panostaa opinto-ohjauksen kehittämiseen. Tämän lisäksi tarvitaan tukiopetuksen ja erityisopetuksen lakisääteistä jatkumoa kaikissa toisen asteen oppilaitoksissa.

Myös nykyistä oppisopimusmallia pitää kehittää, koska oppisopimuskoulutus on yksi hyvä vaihtoehto opiskella itselleen ammatti.

JAANA KIVILUOTE

*kasvatustieteen tohtori
erityisluokanopettaja (kok)*

[Lukijoilta](#)

[Puheenvuoro](#)

Osallistuaksesi keskusteluihin ole hyvä ja kirjaudu TS-tunnuksillasi

Käyttäjätunnus*
